

Pouť na Cvilín 15. října 2011

V sobotu od rána vydatně foukalo od severu a nic nenapovídalo tomu, že se předpovědi prognostiků na jasné počasí shodnou s realitou. Nicméně, v autobuse po nástupu všech přihlášených poutníků zavládla hřejivá nálada, která byla během cesty ještě posílena společnou modlitbou svatého růžence

a posléze přátelským brebentěním. A představte si, společnou radost jsme ani nemuseli žít panem farářem nabízeným vitamínem „S“! Cesta nám nebyla nikterak dlouhá, takže už čtvrt hodinky po desáté nás pan řidič vysadil na místě srazu poutníků, na nádraží ve Cvilíně.

Zde jsme se spojili asi s pětadvacítkou dalších účastníků, kteří Slezskou pouť organizovali. Pěkně nám vysvětlili smysl poutě, kterou jsme společně svěřili Panně Marii a patronce Slezska sv. Hedvice. Tedy, vzhůru do duchovního zápasu na obranu české země proti všemu zlu!

Počáteční trasa městem k patě kopce, ze kterého na

nás vyhlížel krásný barokní kostel Panny Marie Sedmibolestné, obtížná nebyla. Protože bylo chladno, ocenili jsme, že nás doprovázelo sluníčko. Šli jsme volným tempem, zpívali sloky písně „Chválu vzdejme“ a modlili se růženec s tajemstvími sedmi bolestí Panny Marie: ...*Ježíš, při jehož obětování*

tvou duší pronikl meč bolesti; ...kterého jsi s bolestí nesla do Egypta; ...kterého jsi s bolestí hledala po tři dny...

U třetího desátku už se terén naší poutní cesty začínal symbolicky zvedat – *...kterého jsi s bolestím potkala obtíženého těžkým křížem...* Zpomalujeme krok a i mladší se v tuto chvíli nadechují o něco méně lehce. Rozjímám o útrapách křížové cesty Pána Ježíše a můj pohled se zastavuje u poutníků, kteří přes jasné fyzické nesnáze stoupají krok po kroku vzhůru. Trpí, a jdou. Ježíšové uprostřed nás! Obdivuji jejich odhodlání, smekám před jejich vůlí nevzdat to.

...kterého jsi s bolestí viděla na kříži umírat... Napadá mě: „půjdu a pomůžu“. Ale nemůžu. Ale nemusím to ani domyslet...

Očima srdce spočívám na novodobých Veronikách a Mariích, které jsou tu mezi námi a které podpírají, ulehčují, doprovázejí. Pane Bože, děkuji ti za tyto dobré lidi! *...kterého jsi s bolestí přijala na svůj klín; ...kterého jsi s bolestí doprovázela do hrobu; ...kterého jsi*

s bolestí oplakávala...

Zastavujeme se u velkého kříže s ukřižovaným Pánem. „Klaním se ti, Pane Ježíši Kriste, neboť svým křížem jsi mne vykoupil.“ Připravuji se na nejtěžší úsek schodů k chrámu na vršíčku kopce a doléhá na mě těžkost mysli s jakou se asi po ukřižování svého Pána z Jeruzaléma vzdalovali emauzští učedníci. Společně zpíváme „*Salve, Regina, Mater misericordiae... a Ježíše, požehnaný plod života svého, nám po tomto putování ukaž*“, ... A k radosti nás všech se tak i stalo!

V překrásném kostele nás přivítal Pán Ježíš přítomný ve svatostánku. Při mši svaté v tradičním ritu jsem pochopila, že člověk toho až tak nemusí moc znát, že nemusí všemu rozumět a dělat si starosti, že se už asi ani nenaučí latinsky, ale že jedno stačí – chtít být tam, kde je můj Pán. Ostatní je na knězi, který za mne předstupuje před Boží tvář. No, není to úžasně zařízeno?

Ovečce Boží stačí kráčet ve šlépějích svého pastýře, a protože on ví, co je pro ni dobré, přijímá jeho vedení. To jsme tedy nakonec také učinili při adoraci před Nejsvětější svátostí. Svěřili

jsme Pánu Ježíši na přímmluvu Panny Marie a sv.Hedviky celou českou zem, katolickou církev u nás i ve světě, a také všechny lidi, kteří žijí v bludu. Na závěr jsme dostali požehnání a kdo měl touhu, mohl ještě uctít milostný obraz Panny Marie Sedmibolestné. Takto jsme, věřím, obdrželi tolik duchovních dober, na kolik jsme snad ani nepomysleli.

A potvrdilo se to prakticky i ve fyzické rovině! V místní farní klubovně při družném posezení došlo na s láskou připravené občerstvení, teplý čajík a dokonce i na vzpomínanou slivovičku ☺.

Jak štědrý a přejícný je Pán!

JAV

Mortalium animos (dokončení)

Připomeňme si, bratři a sestry, že minulý týden jsme se zamýšleli nad tím, že není možná jednota tam, kde si lidé ponechávají ve věcech víry různé vlastní názory. Papež Pius XI. tuto myšlenku dále rozvádí:

Kdyby například jedni pokládali posvátnou tradici za pravý pramen víry, a ostatní by tuto pravdivost popírali. Nebo kdyby jedni pokládali církevní hierarchii biskupů, kněží a jáhnů za instituci Bohem zřízenou, a ostatní by tvrdili, že hierarchie byla teprve postupně zaváděna podle

místních a dobových potřeb. Kdyby jedni uctívali v Nejsvětější Svátosti oltářní Krista, který je tam skutečně přítomen v důsledku podivuhodné změny chleba a vína, která se nazývá přepodstatnění, a jiní by tvrdili, že Kristus je tam přítomen jen skrze víru nebo znamení a v síle svátosti. Kdyby jedni pokládali Eucharistii za svátost a současně za oběť, a jiní by v ní spatřovali jen vzpomínku na poslední večeři Páně a Jeho památku. Kdyby jedni pokládali za dobré a spasitelné vzývati svaté, kralující s Kristem, především Matku Boží Pannu Marii a ctít jejich obrazy, jiní by pak zavrhovali tento kult jakožto nesrovnávající se s úctou k Prostředníku mezi Bohem a lidmi, k Ježíši Kristu. Nelze si představit, jak by se dala v tomto zmatku názorů urovnat cesta k jednotě Církve, protože tato jednota nemůže vzniknout jinak než z jednoho učitelského úřadu, jednoho pravidla víry a z jedné víry v Krista.

Papež za malou chvíli vyřkne zásadní pravdu, že jednota církve se dá uskutečnit pouze návratem odpadlíků. Ale abychom nepředbíhali, zamysleme se nad důležitostí jednotlivých článků víry. Papež Pius XI. tvrdí, že nelze rozlišovat na „základní“ body víry a nějaké jiné nepodstatné – „nikoliv základní“, jakoby stačilo přijmout jenom některou část věrouky. Ne, pravý Kristův následovník přijímá vše, čemu církev učí:

Proto praví učedníci Kristovi přijímají se stejnou vírou tajemství Nejsvětější Trojice i článek víry o neposkvrněném početí Matky Boží a věří ve Vtělení našeho Pána Ježíše Krista stejně jako papežskou neomylnost, jak byla definována na I. vatikánském koncilu. I když tyto pravdy byly slavnostně definovány v různých dobách, některé dokonce nedávno, přece musejí býti všechny stejně pevně a věrně přijímány.

Když učitelský úřad církve zavádí novou definici či dogma,

nic nového nevymýšlí, ani se nic nového nepřidává k souhrnu pravd, které jsou v pokladu zjevení, svěřeném Církvi od Boha, obsaženy alespoň zavinutě.

To znamená, že církev věří pořád stejně v to, co Ježíš nám dal poznat. Jen v jistých dobách je nutné, aby Kristova nauka byla výslovně definována proti vznikajícím bludům nebo aby některé body nauky byly věřícím jasněji a hlouběji vyloženy – to je důvod, proč se prohlašují dogmata. Například dogma o Nanebevzetí Panny Marie, prohlášené papežem Piem XII. v roce 1950, neznamená, že by církev před 60-ti lety začala věřit v Nanebevzetí. Církev v Nanebevzetí Panny Marie věří od pradávna, ovšem v nedávné době bylo vhodné, aby papež Pius vyřkl slavnostně to, o čem někteří začali pochybovat, že Matka Boží je s tělem i duší v nebi.

Nyní je nám jasné,

proč Apoštolský Stolec nikdy nedovoloval věřícím účastnit se jednání nekatoliků. Jednota křesťanů se totiž nedá uskutečňovat žádným jiným

způsobem než usilováním o návrat disidentů k jediné pravé Církvi Kristově, od níž tito nešťastníci kdysi odpadli.

Dále papež poukazuje na myšlenku sv. Cypriána, že církev – Kristova nevěsta – je neporušená a čistá. Proto je pošetilé tvrdit, že mystické tělo Kristovo se sestává z odtržených a odloučených údů. Z této věty můžeme i snadno vydedukovat, že pojem „odloučení bratří“ je ze své podstaty zavádějící, ne-li přímo nesmyslný. Správné by bylo použít pojem „mrtví bratří“ – podobně jak je tomu v podobenství o marnotratném synu: „tento tvůj bratr byl mrtev, a zase žije, byl ztracen, a je zase nalezen.“ (Lk 15,32) Proto na každého odpadlíka čekáme, ba vycházíme mu i vstříc podobně jako milující otec v podobenství, ale nemáme s ním společenství, dokud se s lítostí neobráť.

V této jedné Církvi Kristově není a nezůstává nikdo, kdo se poslušně nepodrobuje autoritě Petrově a jeho právoplatných nástupců a neuznává takto jejich moc. Což předkové těch, kteří dnes vězí v bludech Fotiových a reformátorů, neholdovali římskému biskupu jako nejvyššímu pastýři duší? Synové bohužel opustili dům otcovský. Ten však proto nezahynul ani se nerozpadl, protože je neustále pod ochranou Boží. Ať se tedy marnotratní synové vrátí ke společnému otci, který je s láskou obejmě, nevzpomínaje už bezpráví, kterého se kdysi dopustili proti Apoštolskému Stolci. Jestliže se chtějí, jak stále říkají, opět sjednotit s Námi a s Našimi, proč se spěšně nevrátí do Církve, k „matce a učitelce všech věřících v Krista“? (4. lateránský koncil c. 5.) Ať poslechnou, co říká Lactancius: „Jen katolická Církev uchovává pravý kult. Ona je pramenem Pravdy, domovinou víry a chrámem Božím. Kdo do ní nevstoupí nebo kdo ji opustí, zůstává vzdálen naděje na život a spásu.“

Na závěr svého listu papež vyjadřuje touhu, aby se každý o těchto zásadách dověděl, a aby každý v pokoře prosil Pána o osvětlení.

Dáno v Římě u sv. Petra, 6. 1. 1928, na svátek Zjevení Krista, našeho Páně, v 6. roce našeho pontifikátu

PIUS XI.

Assisi 2011

Ve čtvrtek tohoto týdne proběhne v Assisi mezináboženské setkání, které svolal papež Benedikt XVI. První takové setkání se konalo v roce 1986 na popud papeže Jana Pavla II. Zde vám předkládám část zamyšlení z pera Michala Semína nad těmito podniky.

První mezináboženské modlitební setkání zde proběhlo v roce 1986 a v „duchu Assisi“ se od té doby na různých místech světa pořádají podobná shromáždění každý rok. Také v naší vlasti se konají taková shromáždění, mezi

kterými vyčnívá mezináboženské meditace v katedrále sv. Víta u příležitosti konference Fórum 2000.

Než nabídnou vlastní hodnocení iniciativ tohoto druhu, bude užitečné připomenout si průběh historicky prvního shromáždění v roce 1986. Na den 27. října bylo do Assisi pozváno přes 130 „náboženských představitelů“ (kromě křesťanů účast přijali židé, muslimové, hinduisté, buddhisté, animisté, severoameričtí Indiáni a představitelé jiných pohanských kultů).

Jejich oficiálním hostitelem byl papež Jan Pavel II. Zástupci jednotlivých náboženství vystoupili se svými modlitbami za mír ve světě, přičemž někteří k tomuto účelu použili místní katolické kostely. Asi nejznámější a nejvíce diskutovanou epizodou z průběhu těchto modliteb je odstranění krucifixu a jeho nahrazení soškou Buddhy před svatostánkem na oltáři v kostele sv. Františka.

Nedávno zemřelý kardinál Oddi na tuto událost vzpomíná těmito slovy: „Toho dne, když jsem procházel ulicemi Assisi, jsem byl svědkem skutečných znesvěcení řady posvátných míst. Spatřil jsem, jak buddhisté tančí okolo oltáře, na který umístili sochu Buddhy, okuřovali ji a uctívali. Některý benediktin hlasitě protestoval, policie jej však odvedla. Viděl jsem na tvářích katolických účastníků tohoto obřadu zřejmé rozpaky a zmatek“ (z rozhovoru v 30 Giorni, 1990, č. 11). Křesťanská modlitba za mír byla „interdenominační“, vlastní modlitba katolické církve nebyla pronesena.

Přestože jsme byli ujišťováni, že tato událost nemá vést k relativizaci pravého náboženství, praktické důsledky byly a jsou opačné. Při setkání v Assisi i při dalších setkáních tohoto druhu dosud nezazněl hlas, kterým by byla vyjádřena jedinnost pravého náboženství a výlučnost katolické církve jako Bohem založené společnosti „mimo kterou není spásy“.

Choreografie těchto shromáždění vyjadřuje spíše přesvědčení, že pravé náboženství má stejnou hodnotu a práva jako náboženství nepravá. Co má ale společného Kristus s Belialem, jak nás důrazně upozorňuje sv. Pavel? Jak mohou nepravá náboženství přispět k pravému míru, který je mírem Kristovým? Je důležité si uvědomit, že zatímco pravé náboženství obsahuje plnou pravdu o Bohu a člověku, náboženství nepravá jsou definována tím, čím se od pravého liší - tedy svými omyly!

Jak se mohou společně obracet k pravému Bohu, když nepravá náboženství mají o Bohu falešné představy? Jak mohou přispět k vybudování „civilizace lásky“, když mnohé z nich ospravedlňují uctívání tvorů, potraty, podřadné postavení ženy, mnohoženství a jiná zla? Modlí-li se muslim za mír, představuje si mír jako rozšíření islámu po celém světě.

Modlí-li se za mír hinduista, prosí své „bohy“ o to, aby se příští reinkarnací nepropadl do nejnížší kasty, o jejichž příslušníky se s prakticky projevovaným milosrdenstvím zajímají pouze sestry z řádu Matky Terezy? Modlí se afričtí pohané, aby jejich zvířecí oběti ukojily nenasytý hněv „Velkého Palce“? Je vůbec možné, že tyto modlitby „těší“ pravého Boha jenom proto, že jsou „upřímné“? Pokud ano, proč Bůh ve starozákonních dějinách Božího lidu trestá modloslužbu bez ohledu na to, že je výrazem „svobody svědomí“?

Klást jednu, svatou, všeobecnou a apoštolskou církev, založenou Bohočlověkem Ježíšem Kristem a řízenou Duchem svatým na stejnou úroveň s bludnými a pohanskými systémy bylo vždy církví odsuzováno jako projev náboženského indiferentismu. Názor, že každé náboženství je svým způsobem

zaměřeno ke spáse a že má podíl na Božím zjevení patří mezi explicitně odsouzené v Sylabus errorum (1864) blahoslaveného Pia IX. i v encyklice svatého Pia X. proti modernismu Pascendi dominici gregis (1910).

1. Vatikánský koncil učí, že

„pouze katolické církvi náleží ty mnohé a nádherné věci, které byly božskou silou uspořádány za účelem zřejmé důvěryhodnosti křesťanské víry... Proto není v žádném případě stav těch, kteří skrze nebeský dar víry vyznávají katolickou víru shodný se stavem těch, kteří se přidržují, vedeni lidským míněním, nepravých náboženství“. Pořádání mezináboženských konferencí je také výslovně odsouzeno encyklikou Pia XI. *Mortalium animos* (1928).

...

Drazí bratři a sestry, nezbyvá nám, než abychom se modlili za papeže a čistotu katolické víry. Bože, buď nám milostiv!

POŘAD BOHOSLUŽEB na 23. 10. – 30. 10. 2011:

Den	Liturgická oslava	Místo	Čas	Úmysl mše svaté
Neděle 23. 10.	30. NEDĚLE V MEZIDOBÍ sbírka na misie	Hustopeče	8:00	za Josefa a Žofii Žemlovy, rod 2 str, sestry, Rosálii Výchopňovou, ž r a DO
		Černotín	9:30	za farníky
		Bělotín	11:00	za + Marii, Emu, Emila a Michala Gassmannovy a ž r
Pondělí 24. 10.		Poruba	9:00	za farníky
Středa 26. 10.		Černotín	17:00	za + rod Enenklovy a ž r
		Hustopeče	18:00	za + rod Váňovy, 2 dcery, švagra, rod Konečné, 3 s, ž r a DO
Čtvrtek 27. 10.		Bělotín	18:00	za Aloise Petřkovského, + s, sour a rod
Pátek 28. 10.	Sv. Šimona a Judy, apoštolů svátek	Špičky	9:00	za + Karla Humplíka, mžku, 3 s a DO
Sobota 29. 10.		Hustopeče	11:00	křest Jakuba Kopeckého
		Černotín	18:00	za Petra Rýpara a ž r
Neděle 30. 10.	31. NEDĚLE V MEZIDOBÍ změna času	Hustopeče	8:00	za + Zdeňka Indrucha, + sestru a Rozálii Oblůkovou
		Špičky	9:30	za Vlastu Hýžovou, mžl a r 2 str
		Bělotín	11:00	za farníky
		Hustopeče	14:00	svátostné požehnání, průvod na hřbitov a pobožnost za duše +

Telefon na faru: **581 626 040**